

Raad van State, afdeling administratie.ARREST

nr. 34.062 van 15 februari 1990
in de zaak A. 28.311/VII-4195.

Verzoekende partij :
de provincie WEST-VLAANDEREN, vertegenwoordigd
door de bestendige deputatie van de provincieraad

Verwerende partij :
de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve,
thans het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse Executieve,
vertegenwoordigd door Adjunct-rechtskundig adviseur
J. WENS.

DE RAAD VAN STATE, VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de provincie
West-Vlaanderen op 12 februari 1982 heeft ingediend om de vernie-
tiging te vragen van het koninklijk besluit van 4 november 1981
waarbij "het Golfterrein" gelegen te Knokke-Heist om reden van de
wetenschappelijke waarde als landschap wordt gerangschikt;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van ant-
woord en van wederantwoord;

Gezien het verslag over de zaak opgemaakt door
Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 31 januari 1989 die de
neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen
en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 5 december 1989, waarvan
aan partijen op 20 december 1989 kennis is gegeven en waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 18 januari 1990;

Gehoord het verslag van Staatsraad M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Adjunct-rechtskundig adviseur J. WENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 1 en 12 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen doordat het voorstel tot rangschikking als landschap niet werd vastgesteld door de Minister en door hem niet werd betekend;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het rangschikkingsvoorstel zelf door de Minister werd vastgesteld en dat de betekening ervan wettig door een ambtenaar kan gebeuren;

Overwegende dat de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg op 20 augustus 1980 voorstelde het "Golfterrein" als landschap te rangschikken omwille van zijn wetenschappelijke waarde; dat dit voorstel een vier bladzijden tellend verslag beslaat waarin ambtenaar OSTIJN een gebied gelegen op het grondgebied van de gemeente Knokke-Heist, ten oosten van het centrum van Knokke beschrijft als een golvend duinterrein "bestaande uit afwisselend, grote gedeelten grasland (bespeelde oppervlakte) die regelmatig gemaaid worden en tamelijk kruidenrijk zijn, (en) de zogenaamde 'roughs', de niet bespeelde gedeelten, waar de zeeduinflora ongeschonden kan groeien daar deze stukken praktisch niet betreden worden"; dat in het verslag de zaadplanten worden opgesomd die er voorkomen, nl. enerzijds de wettelijk beschermde soorten, anderzijds "de soorten die interessant zijn omdat ze typisch zijn voor de bodemgesteldheid, microklimatische omstandigheden of hun voorkomen en verspreiding" en tenslotte de "meer algemene soorten"; dat het verslag aanstipt dat de struwelen een ideale broedplaats vormen voor enkele belangrijke vogelsoorten; dat het verslag die vogelsoorten opsomt en besluit dat het Golfterrein omwille van de

hoogwetenschappelijke waarde voor rangschikking in aanmerking komt gelet op het voorkomen van zeer zeldzame beschermde planten zoals de blauwe zeedistel en de zeewinde en van plantensoorten die typische voorbeelden zijn van duinvegetatie; dat het verslag het gebied situeert op het gewestplan; dat het een uittreksel uit het gewestplan bevat op 1/10.000 en een reeks foto's; dat de daartoe bevoegde Minister van de Vlaamse Gemeenschap op 28 januari 1981 besliste de procedure in te zetten voor de rangschikking als landschap van "Het Golfterrein" gelegen te Knokke-Heist; dat bij die beslissing een plan is gevoegd dat de grenzen van het gebied op schaal 1/2500 aanduidt; dat die beslissing een reeks op te leggen eigendomsbeperkingen vermeldt welke moeten strekken tot het behoud van het landschap;

Overwegende dat dit terrein in eigendom toebehoort aan de n.v. Compagnie het Zoute, respectievelijk de gemeente Knokke-Heist en de n.v. Compagnie Immobilière Vicamer; dat het ten kadaster bekend staat onder sectie F, nrs. 297 X, 691, 132, 233 F, 648 T2, 656, 658, 659, 660 E, 666, 667, 668, 669 E, 671, 672 A, 683 F, 550 A, 551, 553 A, 560 A, 561, 562 N, 657, 670 en 297 Y; dat met een aangetekend schrijven van 17 februari 1981 dat "namens de Minister, voor de Administrateur-generaal" door de adviseur-hoofd van dienst van de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg werd ondertekend, aan de eigenaars, het bestuur van stedenbouw en ruimtelijke ordening, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist en de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen, onder de referte "Knokke-Heist : rangschikking van het landschap 'Het Golfterrein'", werd meegedeeld dat "gelet op de beslissing van de Minister van de Vlaamse Gemeenschap van 28 januari 1981 tot het inzetten van de in rand vermelde rangschikking en in uitvoering van artikel 1 van het decreet van 13 juli 1972 tot wijziging van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, ... vanaf datum van heden al de uitwerkselen van de rangschikking voorlopig van toepassing zijn op de hiernavermelde goederen, en dit voor een tijd van 9 maanden ... zie bijlage"; dat het schrijven 20 eigendomsbeperkingen opsomt en het bericht bevat dat op grond van artikel 1 van de

eerdervermelde wet van 7 augustus 1931 gedurende een termijn van twee maanden schriftelijke aanmerkingen kunnen worden ingediend bij de Minister;

Overwegende dat het provinciaal bestuur van de stede-
bouw en de ruimtelijke ordening liet opmerken dat het voorgenomen
landschap volgens het gewestplan Brugge-Oostkust deels bestemd is
tot woongebied ("kleine gedeelten") en deels tot parkgebied met ge-
deeltelijk waterwinningsgebied ("grootste gedeelte") en volgens het
bij koninklijk besluit van 16 september 1966 goedgekeurd algemeen
plan van aanleg van de gemeente Knokke bestemd is tot "sportter-
rein omringd door zone voor open en half open woningbouw"; dat
hetzelfde bestuur wijst op het bestaan van een bijzonder plan van
aanleg; dat uit het verslag van 27 mei 1981 van de Rijksdienst
voor Monumenten- en Landschapszorg blijkt dat het gaat om het
bijzonder plan van aanleg "K.09 Prins Karellaan" van de gemeente
Knokke-Heist goedgekeurd bij koninklijk besluit van 8 november 1979
hetwelk het perceel 297 Y, eigendom van de n.v. Compagnie
Immobilière Vicamer, opneemt in de "bouwzone voor alleenstaande
of gekoppelde eengezinswoningen met voortuinstrook";

Overwegende dat het college van burgemeester en
schepenen van de gemeente Knokke-Heist op 9 april 1981 gunstig
advies uitbracht op voorwaarde dat : 1° een aanpassing gebeurt van
de grenzen van het "rangschikkingsvoorstel" aan de op het gewest-
plan Brugge-Oostkust aangeduide bouwzones nl. de percelen gelegen
langs de Lammekenslaan, kadastraal bekend 2e afdeling, sectie F,
nrs. 297 X en 297 Y en het gedeelte van perceel nr. 562 N
gelegen langs de Boslaan, 2° de normale exploitatie van de water-
winning waartoe de gemeente gerechtigd is, niet in het gedrang
komt, 3° de normale golfuitbating niet belemmerd wordt; dat bij dit
advies van het gemeentebestuur de vergunning tot waterwinning is
gevoegd die hem door de Minister van Vlaamse Aangelegenheden op
20 april 1978 werd verleend voor 85 putten van maximum 23 m.
diepte op een reeks percelen waarvan de percelen sectie F, 656,
657, 658, 659 en 683 F tot het beheersingsgebied van het voorge-
stelde landschap behoren;

Overwegende dat de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen in zitting van 19 maart 1981 liet opmerken dat "de voorstellen van klassering als landschap de democratisch genomen beslissingen inzake voorzieningen, die bij Koninklijk Besluit in het gewestplan Brugge-Oostkust zijn vastgelegd, dienen te respecteren", dat het gebied dat in het voorstel is begrepen op het gewestplan aangeduid staat als parkgebied waarvan een gedeelte als waterwinningsgebied en dat twee kadastrale percelen (nrs. 297 X en 297 Y) volgens het gewestplan in een woongebied vallen, dat "de voorgestelde klassering niet voor gevolg (mag) hebben dat het gebied in de toekomst niet meer aan deze bestemmingen zou kunnen voldoen";

Overwegende dat de ambtenaar OSTIJN op 27 mei 1981 de ingediende bezwaren onderzocht; dat zijn verslag, zoals het aan de Raad van State is overgelegd, grotendeels onleesbaar is; dat niet kan worden uitgemaakt wat over het bezwaarschrift van het bestuur van de stedenbouw is gezegd; dat het verslag met betrekking tot het bezwaarschrift van de provincie vermeldde : "1. Voortzetting huidige activiteiten blijft mogelijk, 2. cfr. 2.1.4. en 2.1.5."; dat 2.1.4. en 2.1.5. onleesbaar zijn; dat het verslag met betrekking tot de opmerkingen van de gemeente Knokke-Heist vermeldt : "1. cfr. 2.1.1., 2.1.4. en 2.1.5. 2. cfr. 2.2. Bepalingen 1A, B1 en B2 blijven van kracht, 3. Het golfspel blijft toegelaten";

Overwegende dat de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen op 10 juni 1981 advies uitbracht; dat het advies stelt dat het landschap "van nationaal belang is in wetenschappelijk opzicht omwille van het voorkomen van enkele zeldzame wettelijk beschermde planten zoals *Eryngium maritimum* (blauwe zeedistel), *Calystegia soldanella* (zeewinde) en van plantensoorten die typische voorbeelden zijn van duinvegetatie zoals *thalictrum minus* ssp. *dunense* (duinruit), *Anthyllus vulneraria* (wondklaver), *Sedum acre* (muurpeper), *Cerastium semidecandrum* (zandhoornbloem), *Arenaria serpyllifolia* (zandmuur)"; dat het advies met betrekking tot de bezwaarschriften vermeldt dat "de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen zich aansluit bij de desbetreffende door de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg geformuleerde antwoorden";

Overwegende dat daarop het bestreden koninklijk besluit werd vastgesteld; dat volgens artikel 2A van dit besluit o.m. verboden zijn :

1. Het oprichten van een gebouw of een constructie ..., 2. Het verbouwen of heropbouwen van bestaande constructies ..., 4. Het aanbrengen van afsluitingen ..., 8. Het verharden van wegen en paden met ..., 9. Het vernietigen van eieren, nesten of broedsels, 12. Elke ingreep die een duurzame wijziging van de vegetatie voor gevolg kan hebben, 13. Het vellen, ontwortelen of beschadigen van bomen en heesters ..., 14. Het aanplanten van aan het milieu vreemde soorten, 15. Het vernietigen of verzamelen van kruidachtige planten ..., 17. Het leggen van gifaas, het gebruik van vuurwapens en klemmen; dat artikel 2, B, o.m. bepaalt dat, behoudens voorafgaande toestemming, het plaatsen van ondergrondse leidingen voor het transport van water en om het even welk werk dat de aard van de grond of het hydrografisch net zou kunnen wijzigen verboden zijn; dat artikel 2, C, bepaalt dat "alle vormen van passieve recreatie verder toegelaten (worden), alsook het golfspel"; dat in artikel 2, D, is bepaald dat "van de onder A, B en C opgesomde bepalingen kan worden afgeweken op grond van een beheersplan dat door de Minister, de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen gehoord, werd goedgekeurd";

Overwegende dat artikel 1 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, vooraleer het bij het decreet van 13 juli 1972 voor het Nederlandse taalgebied werd gewijzigd, en dat krachtens artikel 6, eerste lid, van dezelfde wet van toepassing is op de landschappen, bepaalde dat monumenten en gebouwen bij koninklijk besluit kunnen worden gerangschikt op voorstel, hetzij van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen, hetzij van het college van burgemeester en schepenen van de gemeenten waar zij gelegen zijn, dat, nadat een voorstel tot rangschikking bij de regering aanhangig werd gemaakt, zij beslist of daaraan gevolg dient gegeven en dat in dit geval dit voorstel wordt betekend aan de eigenaars en titularissen van ingeschreven zakelijke rechten, dewelke hun aanmerkingen kunnen indienen bij de bestendige deputatie;

Overwegende dat de geciteerde bepaling voorschreef dat het voorstel tot rangschikking werd betekend; dat het volgens die bepaling niet volstond de beslissing te betekenen waarbij de regering besliste aan een voorstel tot rangschikking gevolg te geven;

Overwegende dat het bij het decreet van 13 juli 1972 gewijzigde artikel 1 van de wet van 7 augustus 1931 bepaalt :

" Op initiatief van de Minister tot wiens bevoegdheid de
 "Nederlandse Cultuur behoort, hierna genoemd de Minister, of op
 "voorstel hetzij van de Koninklijke Commissie voor Monumenten
 "en Landschappen, hetzij van het college van burgemeester en
 "schepenen van de gemeenten waar ze gelegen zijn, hetzij van
 "het federatie- of agglomeratiecollege, hetzij van het provincie-
 "bestuur, worden de monumenten en gebouwen waarvan het
 "behoud in historisch, artistiek of wetenschappelijk opzicht van
 "nationaal belang is, geheel of gedeeltelijk gerangschikt bij
 "koninklijk besluit en onder bescherming van de Staat gesteld.
 " Nadat de Minister beslist heeft hetzij een gunstig gevolg te
 "verlenen aan een voorstel tot rangschikking, hetzij op eigen
 "initiatief de procedure voor de rangschikking in te zetten,
 "wordt dit betekend aan de eigenaars, aan het college van
 "burgemeester en schepenen, aan het federatie- of agglomeratie-
 "college en aan de bestendige deputatie.
 " Dit voorstel wordt medegedeeld aan de Ministers tot wier
 "bevoegdheid respectievelijk de Ruimtelijke Ordening en
 "Stedebouw en de Landbouw behoren.
 " Deze Ministers en al de betrokkenen kunnen bij de Minister
 "tot wiens bevoegdheid de Nederlandse Cultuur behoort, hun
 "aanmerkingen indienen binnen een termijn van twee maanden, te
 "rekenen vanaf de betekening of mededeling.
 " Het voorstel wordt vervolgens door de Minister aan de
 "Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen voor
 "met redenen omkleed advies overgemaakt.
 " Het koninklijk besluit waarbij tot de rangschikking wordt
 "overgegaan, mag eerst drie maanden na de betekening van het
 "voorstel tot rangschikking aan de eigenaars en aan de andere
 "hierboven vermelde betrokkenen, getroffen worden.
 " Het besluit wordt hun betekend en wordt overgeschreven op
 "het kantoor van de hypotheekbewaarder.";

dat het bij hetzelfde decreet gewijzigde artikel 12 van dezelfde wet bepaalt :

"Artikel 12. Te beginnen met de dag waarop de Minister ter
 "kennis van de belanghebbenden brengt dat een voorstel tot
 "rangschikking onderzocht wordt, zijn al de uitwerkselen der
 "rangschikking voorlopig van toepassing op de bedoelde
 "onroerende goederen, gedurende een tijdvak van negen maanden,
 "ingaaude op de dag van deze betekening waarbij de beperkingen
 "worden bepaald";

Overwegende dat uit de samenlezing van beide wetsbepalingen blijkt dat zowel in het geval dat de Minister beslist een gunstig gevolg te geven aan een voorstel tot rangschikking, als in het geval dat de Minister op eigen initiatief de procedure voor de rangschikking inzet, het initiatief van de Minister zich manifesteert in een beslissing waarbij voor een tijdvak van 9 maanden al de uitwerkselen van een rangschikking voorlopig van toepassing zijn op een geheel van onroerende goederen waarvan hij de grenzen bepaalt; dat in beide gevallen er een voorstel tot rangschikking bestaat, het ene uitgaande bv. van de Koninklijke Commissie, het andere uitgaande van de administratie van de Minister; dat in het eerste geval het voorstel tot rangschikking, samen met de mededeling dat de Minister beslist heeft eraan gevolg te geven aan de eigenaars, het college van burgemeester en schepenen, de bestendige deputatie en aan de Ministers tot wier bevoegdheid de ruimtelijke ordening, respectievelijk de landbouw behoren, moet worden betekend; dat in het tweede geval het voorstel van de administratie (in dit geval is dat het niet gedagtekend verslag OSTIJD) samen met de mededeling dat de Minister beslist heeft de procedure tot rangschikking in te zetten, aan de eigenaars, het college van burgemeester en schepenen, de bestendige deputatie en aan de genoemde Ministers moet worden betekend; dat het in geen van beide gevallen volstaat dat, zoals terzake is gebeurd, enkel kennis wordt gegeven van het blote feit dat de Minister beslist heeft de procedure in te zetten; dat op het stuk van de betekening van "het voorstel" tot rangschikking het decreet van 13 juli 1972, de wet van 7 augustus 1931 niet heeft gewijzigd; dat indien de betrokkene onwetend blijft van de motieven van het optreden van de Minister - m.a.w. van het voorstel tot rangschikking zoals het aan deze laatste is voorgelegd - de bezwaren en aanmerkingen onmogelijk adequaat en zinnig kunnen worden geformuleerd; dat de bij de wet ingerichte bezwaarprocedure haar doel mist, indien men niet weet welke eigenschappen het landschap worden toegeschreven en waarom het behoud ervan van nationaal belang wordt geacht (- in dit geval wist niemand welke waarde, hetzij de historische, hetzij de esthetische, hetzij de wetenschappelijke als bedoeld bij artikel 6 van de wet door de Minister aan het "Het Golfterrein" wordt toegeschreven -); dat indien de aangeschrevene verstoken blijft van deze onontbeerlijke

gegevens, zijn bezwaar uiteraard gevaar loopt als niet terzake dienend te worden verworpen (- wat terzake, gelet op de onleesbaarheid van het verslag OSTIJN van 27 mei 1981, niet kan worden uitgemaakt -); dat, wil de procedure een regelmatige inzet hebben, moet voldaan zijn aan de substantiële, op straffe van onwettigheid van het latere rangschikkingsbesluit, voorgeschreven vereiste dat het voorstel tot rangschikking, in zijn geheel en volledig, aan de betrokkene wordt betekend, samen met het plan dat de grenzen van de rangschikking aangeeft, met de mededeling dat de Minister beslist heeft de procedure in te zetten, met de opsomming van de eigendomsbeperkingen en de duur ervan, met de kadastrale gegevens en met het bericht dat de bezwaren kunnen worden ingediend; dat een dergelijke betekening aan de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen niet heeft plaats gehad; dat de verwerende partij wel terecht erop wijst dat die betekening door de administratie mag gebeuren; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat in het tweede middel, eerste onderdeel wordt betoogt :

" Het bestreden koninklijk besluit rangschikt o.m. als landschap
" percelen die op het gewestplan Brugge-Oostkust als woongebied
" staan aangeduid (met name de kadastrale percelen Knokke,
" Tweede afdeling, Sektie F, 297 X en 297 Y). Het gewestplan
" werd vastgesteld bij koninklijk besluit d.d. 7 april 1977.

" Artikel 5 van het koninklijk besluit d.d. 28 december 1972
" bepaalt dat woongebieden bestemd zijn 'voor wonen, alsmede
" voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover
" deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke
" ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden
" afgezonderd, ...'.

" Wat betreft deze percelen die door het bestreden koninklijk
" besluit als landschap worden geklasseerd is de realisatie van de
" bestemming volgens het gewestplan onmogelijk. Artikel 2, A, 1,
" 2, 4, 8, 12, ... van het koninklijk besluit d.d. 4 november 1981
" verbieden het oprichten van konstrukties, het aanbrengen van
" leidingen, het verharderen van wegen, enz... Het koninklijk besluit
" d.d. 4 november 1981 komt dus in feite neer op een wijziging
" van het gewestplan wat betreft de betrokken kadastrale per-
" celen.

" Artikel 2 van de wet van 29 maart 1962, houdende organisa-
" tie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, zoals gewij-
" zigd bij de wet van 22 december 1970, bepaalt in alinea 3 'dat
" de plannen verordenende kracht hebben. Zij blijven geldig todat
" zij na herziening, door andere plannen worden vervangen. Er
" mag alleen van worden afgeweken in de gevallen en in de
" vormen door deze wet bepaald".

" Het koninklijk besluit d.d. 4 november 1981 is derhalve wat "betreft de kadastrale gegevens 297 X en 297 Y aangetast door "machtsoverschrijding ten gevolge van zijn strijdigheid met "artikel 2, alinea 3 van bovenvermelde wet, alsmede met de "artikelen 9 en 43 (dit laatste zoals gewijzigd bij artikel 3 van "de wet van 22 december 1970) die nauwkeurig de procedure "bepalen die bij een herziening moet gevolgd worden";

dat de verzoekende partij daaraan toevoegt (in een derde onderdeel) dat het bestreden besluit eveneens strijdig is met het eerste en het tweede lid, van artikel 2 van de stedenbouwwet; dat in het tweede onderdeel een aan het eerste onderdeel gelijkaardig betoog wordt gehouden met betrekking tot dat deel van het landschap dat door het gewestplan voor de waterwinning is voorbehouden; dat de verzoekende partij erop wijst dat de waterwinning van aard is het grondwaterpeil en de vegetatie te wijzigen, dat het van geen belang is dat van de verbodsbepaling vervat in artikel 2, B, kan worden afgeweken op grond van een beheersplan;

Overwegende dat de verwerende partij wijst op 's Raads arresten nr. 16.236 van 8 februari 1974 en nr. 20.190 van 13 maart 1980;

Overwegende dat het middel betrekking heeft op die percelen die door het gewestplan en de geldende gemeentelijke plannen van aanleg zijn voorbehouden hetzij voor woningbouw, hetzij voor waterwinning; dat niet kan worden betwist dat door het gewestplan, het algemeen plan van aanleg en het bijzonder plan van aanleg aan deze binnen het beheersingsgebied van het bestreden besluit begrepen gronden bestemmingen zijn gegeven waarvan de verwezenlijking door het bestreden besluit principieel wordt verhinderd; dat het bestreden besluit de bij de stedenbouwwet bedoelde vergunningverlenende overheden immers o.m. gebiedt elke vergunning voor woningbouw te weigeren; dat het rangschikkingsbesluit met het oog daarop aan de overheden die ertoe geroepen zijn zodanige vergunning uit te reiken, werd betekend; dat het besluit bovendien tot gevolg heeft (of kan hebben) dat de titularis van de vergunning voor de aanleg van een waterwinning, zijnde het gemeentebestuur van Knokke-Heist, terstond moet ophouden met het pompen van grondwater (omdat het van aard is, hetzij het hydrografisch net,

hetzij de aard van de grond, hetzij de vegetatie te wijzigen) tot de bij artikel 2, B, bedoelde toestemming is verleend of tot een "beheersplan" werd goedgekeurd; dat het besluit tevens meebrengt dat de overheid, die bevoegd is voor het verlenen van de vergunning voor de aanleg van de grondwaterwinning, eventueel ertoe gehouden is, hetzij elke nieuwe vergunning te weigeren, hetzij het toegelaten maximumdebiet, hangende de bestaande vergunning, te reduceren;

Overwegende dat het arrest nr. 16.236, zijnde het eerste arrest waarnaar de verwerende partij verwijst, zich uitspreekt over de wettigheid van een koninklijk besluit houdende weigering -tegen het gunstig advies in van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen- van een vergunning voor de aanleg van een verblijfpark gelegen in een als landschap beschermde "groenzone", gegrond op het motief dat de ontworpen werken het behoud van het landschap in gevaar brachten; dat de verzoekende partijen tegen die weigeringsbeslissing als rechtsmiddel hadden doen gelden dat een rangschikkingsbesluit tot gevolg heeft dat het bewuste gebied onder bescherming van de Staat wordt gesteld, "waarbij die percelen worden onttrokken aan ieder ander politietoezicht inzake ruimtelijke ordening dan de wet van 7 augustus 1931 regelt met het oog op die bescherming"; dat het arrest overweegt dat :

" ... de overheden die (de wet van 7 augustus 1931, resp. de "wet van 29 maart 1962) behoren toe te passen ... bij het vervullen van hun onderscheiden taak dezelfde zorg voor het "schone aan de dag mogen leggen; dat de voor het afgeven van "de bouwvergunning bevoegde overheden niet meer ten volle bevoegd zouden zijn om de projecten uit een esthetisch oogpunt "te beoordelen, als hun taak zou worden beperkt tot het nagaan "of de projecten in overeenstemming zijn met de rangschikkings-"besluiten; dat de Koning zijn bevoegdheid dus niet heeft overschreden toen hij oordeelde dat de voorgenomen werken het behoud van het landschap in gevaar brachten";

dat uit voormeld arrest niet kan worden afgeleid dat de eigenaar van een onroerend goed, telkens wanneer zijn eigendom onder beide wetgevingen valt, zijn recht om dat goed te gebruiken tegelijk beperkt ziet door de restricties welke uit het plan van aanleg volgen en door die welke in het klasseringsbesluit zijn gesteld, zodat tussen

de voorschriften van een plan van aanleg en die welke uit een klasseringsbesluit volgen generlei tegenstrijdigheid kan bestaan;

Overwegende dat het arrest nr. 20.190 van 13 maart 1980 overweegt dat tussen de voorschriften van een plan van aanleg -het ging ter zake om een op het ontwerp-gewestplan Zuid-Luxemburg ingetekend recreatiegebied-, en die welke uit een klasseringsbesluit volgen, "generlei tegenstrijdigheid (kon) bestaan", omdat "een plan van aanleg, waarin ... een bepaalde bestemming is gegeven, de eigenaar niet verplicht zijn goed derwijze te veranderen dat het gebruik ervan overeen gaat stemmen met de voorschriften van het plan, (en) een klasseringsbesluit de eigenaar van een beschermd landschap er evenmin toe (dwingt) dat landschap op enigerlei wijze te veranderen", en omdat "het ene als het andere alleen maar verplichtingen, cumulatieve verplichtingen scheppen om iets niet te doen", "met name (alleen) verbieden dat aan het betrokken goed veranderingen worden aangebracht die in strijd zijn met hetgeen zij voorschrijven";

Overwegende dat voormeld arrest niet de draagwijdte heeft die de verwerende partij eraan blijkt te geven; dat het arrest moet begrepen worden in het licht van de omstandigheden van de zaak en van het middel dat door de verzoeker, eigenaar van de gronden, werd opgeworpen; dat zo het juist is dat de bij de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw bedoelde plannen van aanleg voor de eigenaars verplichtingen scheppen om iets niet te doen, diezelfde redenering niet kan worden gevolgd t.a.v. de overheden die wetshalve gehouden zijn die plannen uit te voeren en de bij die wet bedoelde vergunningen uit te reiken; dat die overheden immers ertoe gehouden zijn de plannen toe te passen zolang zij niet door andere zijn vervangen, na herziening;

Overwegende dat zo de bij de stedenbouwwet bedoelde overheden niet kunnen voorbijgaan aan de bindende en verordenende kracht van de plannen van aanleg, er geen redenen zijn om aan te nemen dat de krachtens de wet van 7 augustus 1931 bevoegde overheden daaraan wel zouden kunnen voorbijgaan, niet omdat ruimtelijke ordening op de landschapsbescherming primeert, maar

omdat de zekerheid en de vastheid in het rechtsverkeer in een rechtsstaat betekenen dat elke rechtsonderhorige, en ook iedere overheid, gehouden is door het legaliteitsbeginsel, dat gebiedt te handelen binnen de wet en volgens de wet, hieronder verstaan het geheel van de normenhiërarchie; dat om wettig te zijn een beschermingsbesluit, zoals iedere individuele overheidsbeslissing, moet kunnen worden ingepast in bestaande wetten en in bestaande, regelmatig vastgestelde lagere rechtsnormen, zijnde niet alleen de normen welke de tot rangschikken bevoegde overheid zelf heeft vastgesteld, maar ook de verordenende bepalingen welke andere administratieve overheden tot stand hebben gebracht, als met name de voorschriften van definitief vastgestelde plannen van aanleg; dat daarom dezelfde regel geldt t.a.v. de overheden die moeten beschikken op aanvragen tot exploitatievergunningen, kampeervergunningen en vergunningen voorgeschreven door de reglementering inzake afvalstoffen; dat ook die overheden ertoe gehouden zijn de geldende plannen van aanleg in acht te nemen;

Overwegende dat tevergeefs hiertegen zou worden ingebracht dat rangschikkingsbesluiten zoals plannen van aanleg rechtsgevolgen hebben voor onbepaalde derden en als zodanig een algemeen en abstract karakter hebben, dat hun beperkingen en verbodsbepalingen niet alleen gelden voor bepaalde actuele eigenaars maar ook voor onbepaalde toekomstige eigenaars, voor actuele en toekomstige houders van andere zakelijke rechten (zoals vruchtgebruikers, huurders, pachters etc.), voor gebruikers in de brede betekenis van het woord (met inbegrip van de gebruikers zonder titel); dat deze rechtsgevolgen te wijten zijn, niet aan enig verordenend karakter van een rangschikkingsbesluit, maar aan de erfdienstbaarheid van algemeen nut die het vestigt en de noodzakelijk daarmee gepaard gaande tegenstelbaarheid aan eenieder; dat precies om reden van die tegenstelbaarheid, het rangschikkingsbesluit cumulatief met de bestaande wetten en reglementen, o.m. inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening moet kunnen worden toegepast;

Overwegende dat uit het hogerstaande volgt dat de verwerende partij, op straffe van schending van de aan het gewestplan en de geldende gemeentelijke plannen van aanleg, door artikel 2 van de stedenbouwwet verleende bindende en verordenende

kracht, bij wege van het koninklijk besluit tot rangschikking als landschap van "Het Golfterrein", handelingen of werken kon verbieden die met die plannen overeenstemmen, noch de verwezenlijking van die plannen verhinderen om reden dat het landschap moet worden behouden om zijn wetenschappelijke waarde; dat de verzoekende partij terecht laat opmerken dat het niet ertoe doet dat van de door het bestreden besluit opgelegde verbodsbepalingen kan worden afgeweken op grond van een "beheersplan" dat door de Minister wordt goedgekeurd; dat de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen immers geen rechtsgrond biedt om andermans eigendom onder het beheer van de Minister te plaatsen; dat zulke maatregel slechts kan worden opgelegd op grond van een bepaling met kracht van wet en met eerbiediging van artikel 11 van de Grondwet naar luid waarvan niemand van zijn eigendom kan worden ontzet dan in de voorwaarden en de vormen in genoemd grondwetsartikel bepaald; dat het middel gegrond is;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het koninklijk besluit van 4 november 1981 waarbij als landschap wordt gerangschikt "Het Golfterrein" gelegen te Knokke-Heist.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op dezelfde wijze als het vernietigde koninklijk besluit.

Artikel 3.

De doorhaling wordt bevolen van de overschrijving van het vernietigd koninklijk besluit op het eerste kantoor der Hypotheken te Brugge.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op zevenhonderd vijftig frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de in artikel 3 van dit arrest vermelde doorhaling komen eveneens ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien februari 1900 negentig in de openbare terechtzitting van de VIIe kamer van de Raad van State, samengesteld uit Kamervoorzitter Gh. TACQ, Staatsraden M. VRINTS en R. TULKENS, en Griffier G. DE SLOOVER.

De griffier,

G. DE SLOOVER.

De voorzitter,

Gh. TACQ.